

TRIGESIMA PROPOSITIO.

VBI QVIS INVENIT doctrinam in Augustino fundatam, illam absolutè potest tenere, & docere, non respiciendo ad ullam Pontificis Bullam.
Damnata.

EXPLANATIO.

1211 **S**upponendum, quod iam tetigi n. 1211. nimirum Papam errare non posse, definiendo ex Cathedra res fidei, & hoc, non solum in Generali Concilio, quod est de fide: verum neque extra Concilium, quod aliqui de fide iudicant, ut ex Dian. num. 1211. vidimus, alii hæresi proximum, ut Belarmin. tom. 1. de controvers. lib. 4. cap. 2. in fine; insuper neque errare potest in præceptis morum, quæ toti Ecclesiæ præscribuntur, & quæ in rebus necessariis ad salutem, vel in his, quæ per se bona, vel mala sunt, verantur; ita Belarmin. cap. 5. Bañez, 2. 2. quæst. 4. artic. 10. in brevioribus comment. dub. 6. Dian. 11. part. citat. resolut. 13. qui iudicat, hoc esse de fide, definitum à Martin. V.

1212 Sentiendum ergò est, quod ad quamlibet Bullam Pontificis Summi attendendum est potius, quam ad Augustini doctrinam, vel in illo fundatam: quia ita declarat Alexand.

Ratio est: tum potissima: quia

Pontifici Summo promissum est Christo, quod ut confirmet fratres, hoc est, oves suas, non deficiet illi fides: & in Ecclesia, quæ est Columna, & firmamentum veritatis; est caput, & fundamentalis petra, & in ovibus regendis, iuxta dicta num. 1212. errare non potest; sed hoc de Augustino nullatenus verificatur: ergò potius ad Papæ Bullam, quam ad Augustini doctrinam attendendum est.

1213 Probatum minor: nam licet omnium Patrum consensus in dogmatis fidei sit infallibilis, ut videri est in canon. de locis, lib. 7. cap. 3. num. 20. & affert Corella hic 178. non tamen infallibilis est vnus, etsi maximi Doctoris Sancti sententia.

Tum etiam: quia illa doctrina posset esse, vel retractata ab Augustino, vel absolutè illius non esse: quia hæretici, ut suos errores diffunderent, & firmarent; in pluribus Sanctorum Patrum operibus miscuerunt alia.

TRIGESIMA PRIMA
propositio.

BVLLA VRBANI OCTAVI, in eminenti est subreptitia.
Damnata.

EXPLANATIO.

1214 **S**upponendum, quod Innocentius X. quinque sequentes Iansenii damnavit propositiones, quæ ita se habent; quas P. Corell. hic apponit.

1. Ali-

1. *Aliqua Dei præcepta hominibus iustis volentibus, & conantibus secundum præsentem, quas habent vires, sunt impossibilia: deest quoque gratia, illis quo possibilia fiant.* Damnata.

2. *Interiori gratia in statu natura lapsæ, nunquam resistitur.* Damnata.

3. *Ad merendum, & demerendum in statu natura lapsæ non requiritur in homine libertas à necessitate, sed sufficit libertas à coactione.* Damnata.

4. *Semipelagiani admittebant prævenientis gratiæ necessitatem ad singulos actus, etiam ad initium fidei: & in hoc erant hæretici, quod vellent eam gratiam talem esse, cui potest humana voluntas resistere, vel obtemperare.* Damnata.

5. *Semipelagianum est dicere, Christum pro omnibus omnino hominibus mortuum esse, aut sanguinem fuisse.* Damnata.

1215 Ista ferè omnes propositiones coincidunt cum aliquibus ex hic apposis ab Alexand. VIII. damnatis: nam quinta coincidit cum quarta, & illativè cum quinta. Secunda autem cum sexta, & ex hac sexta infert Iansenius quartam, & suo modo primam: nam præcipuum intentum propositionis sextæ ab Alexand. VIII. damnatæ, ut videri est id eius explicatione, est auferre gratiam sufficientem. Hoc supposito.

1216 Dian. 11. part. tractat. de infallibil. Decret. Pontific. resolut. 1. cum Caram. in Theolog.

fundam. fundam. 4. num. 169. refert occasionem huius Bullæ Urban. VIII. ut suspicatur Corell. hic, num. 183. nam cum Innocent. X. Constitutionem promulgaverit, datam Romæ pridie Kalend. Iunii, anno 1653. in qua ut hæreticas damnavit Iansenii præfatas propositiones, ausi sunt Iansenii Sectatores, ut eius vim evaderent, asserere, non posse Pontificem Romanum definire aliquid circa res fidei extra Concilium Generale; de quo iam dixi num. 1212. & permanente eorum asserto, tempore Urban. VIII. edidit hanc Bullam in eminenti declarans in ea idem, quod Innocent. X.

1217 Et cum dura cervice Galliarum aliqui Doctores conabantur negare auctoritatem Papæ ad definiendas res fidei extra Concilium; & quia contra ipsos vrget Bulla Urban. VIII. in eminenti ausi sunt affirmare subreptitiam esse talem Bullam; & hoc damnat Alexand. VIII. Vnde.

1218 Sentiendum est, prædictam Bullam non esse subreptitiam, sed verè ab Urban. VIII. editam.

Ad cuius plenioris intelligentiam advertit, quod esse aliquid subreptitium, est idem ac furtivè, id est, occultè ablatum ab alio invito, seu involuntariè se habente. Et hoc in Bullis Pontificis dupliciter intelligi potest; vno modo ex parte Bullam expedientis, nimirum Papæ, quasi furtivè utentis in Bulla auctoritate, sive potestate, qua

qua non potest alio modo ex parte, vel impetrantis Bullam ex aliqua causa falsa motiva proposita, quod in dispensationibus accidere potest, vel publicantis Bullam non verè à Papa editam, sed falso, vt expeditam à Papa, publicatam, id est, fictam; & hoc etiam modo subreptitia est, quia aliquo modo potestas impediendi Bullas usurpatur à Papa.

1219 Si primo modo intelligatur Ly *subreptitia*, difficulter malitiam hæresis effugiet hæc propositio, cum à Papa potestatem auferat definiendi extra Concilium res fidei, iuxta dicta num. 1212.

1220 Si secundo modo, & hoc ex parte impetrantis Bullam, ex aliqua causa falsa proposita, videtur, eandem mereri censuram, quia hoc modo errorem in motiva causa definiendi in summo Pastore ponit, vide prædictum num. 1212. in dispensationibus autem, errorem causæ potest habere Papa; de quo vide *Curs. Moral. tom. 2. tract. 9. cap. 14. punct. 3.*

1221 Si autem, esse subreptitiam sumitur ex parte publicantis furtivè Bullam, non ita acrem ista propositio meretur censuram, secundum id quod sonat; *de occultis namque non iudicat Ecclesia*: suspicari tamen de illa potest iuxta circumstantias personæ proferentis, materiæ controversæ, & aliorum; tamen hoc modo sumpta, est clarè iniuriosa personæ Bullam publicanti; vide in advertentijs, num. 1021. & 1025.

PONITVR, ET DECLARATVR
Decretum Innocentii XII. damnans
opinionem in favorem Bullæ Cruciate,
circa approbationem Con-
fessoris per eam eligendi,
seu electi.

1222 **N**otandum est, non esse idem approbationem in Ministro Sacramenti Pœnitentiæ, ac iurisdictionem: nam approbatio est iudicium, vel ab Ecclesia, vel ab Episcopis de eo, quod ille sit aptus, aut ratione Beneficii, aut ratione sufficientiæ, quam Ecclesia, etiam supponit in Parocho, semel, quod ei conferatur Beneficium Parochiale, vt ministret Pœnitentiæ Sacramentum. At verò iurisdictionis est habere subditos, in quos facultatem habeat, Sacramentum hoc administrandi, vel iure Ordinario, vt Papa in tota Ecclesia, aut Episcopus in sua Dioecesi, sive Parochus in sua Parochia, ratione suorum Beneficiorum, vel ratione delegationis, quam tribuit alijs, qui eam Ordinariam habet: vnde Papa pro tota Ecclesia delegare potest iurisdictionem suam Sacerdoti, in omnes fideles, pro ministerio huius Sacramenti; Episcopus in sua Dioecesi tantum; Parochus in sua Parochia; sed iste, solum approbato ab Ordinario delegare potest, vel alteri Parocho, quia ipse approbare non valet.

Suppono, quod etiam Episcopus prius approbare debet sacer-

do-

dotem, cui suam, in suas oves delegat iurisdictionem. Per Bullam ergo Summus Pontifex non tribuit approbationem, sed iurisdictionem, & vt ista ad praxim per Bullam reducatur, supponit illam, & iuxta extensionem approbationis, etiam probabilis, vt §. 4. à num. 1251. exemplis videbitur, erit & iurisdictionis, ita vt si ubique terrarum aliquis approbationem habeat (vt de Parocho satis probabiliter dicam §. 4. à num. 1246. ubique etiam per Bullam eligibilis erit; si solum verò in vna Dioecesi, in illa tantum per eam eligendus est.

§. I.

PONITVR DECRETVM.

1223 **I**nnoentius XII. quibusdam Regni Portugalliæ Episcopis supplicantibus, expedit Decretum anno 1700. die 19. Aprilis, quod incipit: *Cum sicut non sine gravi.* Et postquam refert, seu declarat, quod id, quod per suum Decretum, nunc declarat, & damnat, iam erat damnatum, & declaratum per Paulum V. Urbanum VIII. & Clementem X. ponit verba, quibus declarat, & damnat, sequenti forma:

Tenore presentium decernimus, & declaramus, Bullam Cruciate Sanctæ, nihil novi iuris induxisse, nullumque privilegium continere, quoad approbationem Confessoriorum contra formam eiusdem Concilii Tridentini, & prædictarum Constitutionum Apostolicarum, aded,

vt Confessarii, tam Seculares, quam Regulares, quicumque illi sint, in vim dictæ Bullæ Cruciate à pœnitentibus ad audiendas eorum Sacramentales confessiones electi, nullatenus confessiones huiusmodi audire valeant, sine approbatione Ordinarii, & Episcopi Dioecesi Loci, in quo ipsi pœnitentes degunt, & Confessarios eligunt, vel ad excipiendas confessiones requirunt. Nec ad hoc suffragari approbationem, semel, vel pluries ab alijs Ordinarijs aliorum Locorum, vel Dioecesium obtentam; etiamsi pœnitentes illorum Ordinarij, qui Confessarios electos approbassent, subditi forent, Confessiones autem aliter, & contra earundem presentium, aliarumque Apostolicarum Constitutionum formam detinere faciendas, & excipiendas respectivè, præterquam in casu necessitatis, in mortis articulo, nullas fore, irritas, & invalidas: & Confessarios ipso iure suspensos esse, & etiam rigidè puniendos ab ipsis Ordinarijs Locorum. Porro quancumque contrariam opinionem, tanquam falsam, temerariam, scandalosam, & in praxi perniciosam, prætenso quocvis contrario usu, contrariaque consuetudine, etiam antiquissima, minimè obstantibus, potestatis plenitudine paribus, haurum serie damnamus, & reprobamus; contrariumque usum, ac contrariam consuetudinem huiusmodi, pœnitus, & omninò abrogamus, & abolemus.

1224 Omnia hæc sunt verba Decreti, quod quidem absque du-

I

bio

bio obligationem inducit; & cum sit declarativum, & damnativum: *Ex Cathedra in ordine ad mores*, non indiget, vt obliget ad sui observantiam, publicatione in omnibus Regnis, Provinciis, & Diocesis, nec acceptatione populi, sed notitia tantum fidelium per testimonium sufficiens pro sua fide; Lugo de fide Divina, disp. 20. num. 189. quod Decretum certum esse, dubitari nequit, cum Romæ publicatum sit, solemnitate solita, die 28. Augusti, anno 1700. & ad Hispanias suo testimonio pervenit, & per eas satis diffusum est; & insuper diversis illarum partibus publicatum fuit.

Quod autem ex ea parte, quod hoc Decretum declarativum, & damnativum est, non indigeat publicatione, & acceptatione populi, præter id, quod dixi, patet: quia non est lex humana ipsius Summi Pontificis, sed Divina, id est, Spiritus Sancti Ecclesiam regentis, & per visibile caput, Summum ipsius Ecclesia Pastorem, publicantis, & declarantis, quid sit bonum, quid sit malum, quid tenendum, quid fugiendum: ergo semel, quod Papa ex Cathedra declaravit, hoc esse fugiendum, tenendum est; habita certa notitia illius declarationis, quia nec ipse Summus Pontifex potest retrocedere; nec ab eius voluntate pendet, quod ita non sit, quod ipse ex Cathedra declaravit; quia non ex voluntate viri, nec ex voluntate carnis, sed ex Deo natus est. Et consequenter, nec depen-

det ab acceptatione humana, quod ita non sit, sicut dependet probabiliter lex humana, vt sit lex, quam etiam Papa potest, si sua fuerit, annullare.

1225 Fateor tamen, quod quatenus hoc Decretum poenas imponit, tum suspensionis, tum excommunicationis, ipso facto incurendas, Papæque reservatas extra mortis articulum, contra docentes, defendentes, aut ad praxim reducentes dictam opinionem, vbi hoc Decretum publicatum non fuerit, aut à populo, etsi contra conscientiam non acceptum; probabile est non obligare: nam ex hac parte, non declaratio, sed præceptum est; vt supra dixi in notationibus ad omnes propositiones, num. 5.

1226 Effugere tamen non valent damnationem huius propositionis; & consequenter peccatum grave, si talem opinionem practicaverint, tam Confessor, quam poenitens, nullamque, imò sacrilegam confessionem faciunt, vt potè accedentes ad eam contra gravissimam istam declarationem; insuper, & contra fidem delinquent; quia contradicentes Summo Pastori ex Cathedra in ordine ad mores declaranti: vt supra notavi in prænotatis ad omnes has propositiones, num. 5. Quæ quidem meridiano sole clariora sentio, vt verè doctis patebit. Timeoque ne maculatam suam conscientiam habeant, qui huic tanto Decreto, & declarationi tenaciter adhuc resistunt; nam illis, vt

sup.

suppono, de hoc Decreto constat; etiam constat, damnari in eo prædictam opinionem: ergo resistunt Summo Pastori, ex Cathedra in ordine ad mores declaranti; cuius declaratio, vt iam dixi, à fidelium voluntate, & acceptatione non dependet.

1227 Notare debes hic, quod præfens Decretum loquitur de Confessariis delegatis, id est, habentibus delegatam iurisdictionem, non de his, qui eam ordinariam habent: nam loquitur de his, qui iuxta Tridentin. approbationem ab Episcopo habere debent; quod de delegatis Confessoribus tantum verificatur, cum ponat Concilium distinctionem, ab his, qui Beneficium habent Parochiale, in illis verbis: *Nisi, aut Parochiale Beneficium, aut approbationem ab Episcopis, que gratis detur, obtineat.*

§. II.

QVID IN HOC DECRETO declarat Innocentius XII.

1228 **V**Num in hoc Decreto Innocentius declarat, consequenterque alterum damnat. Præfens §. inquit quid declarat?

Declarat ergo, quod Bulla Cruciatæ Sanctæ, in facultate, quam accipientibus concedit, eligendi Confessarium ab Ordinario approbatum, qui eos à reservatis absolvat, & alias gratias illis impertiri possit, nullum privilegium conce-

dit circa approbationem Confessarii eligendi; sed potius supponit in eo approbationem, iuxta tenorem Sancti Concilii Tridentini; nimirum, approbatum esse ab Episcopo; quia in hoc nihil unquam voluerunt Summi Pontifices innovare, vt patet ex illis Decreti verbis: *Tenore presentium decernimus, & declaramus, Bullam Cruciatæ Sanctæ nihil novi iuris induxisse, nullumque privilegium continere quoad approbationem Confessoriorum contra formam eiusdem Concilii Tridentini.* Quibus verbis aperte declarat, quod Confessor eligendus, vel electus per Bullam, approbatus debet esse iuxta formam Concilii Tridentini, quin circa hoc Bulla aliquid novitatis per privilegium inducat.

Vnde (prosequitur Innocentius) *Confessarii, sive Seculares, sive Regulares, quicumque illi sint, quæ approbationem non habent in Diocesi, vbi eliguntur, nullatenus Confessiones audire valeant; etiam si approbati fuerint, ab uno, vel ab aliis, aliorum Locorum Ordinariis; & etiam si fideles per Bullam eligentes, oves sint illorum Ordinariorum, qui Confessarios electos approbassent.* Quod brevi clausula manet intellectum, nimirum, quod Confessor electus per Bullam, debet esse approbatus ab Ordinario illius loci, in quo fit confessio, aliàs erit irrita, & invalida, atque sacrilega, si cum notitia huius Decreti, non ita vt declarat fiat: vt ipse Innocentius pergit declarando: scilicet, quod *confessiones ali-*

ter (verba sunt Decreti) *contra earundem presentium, aliarumque Apostolicarum Constitutionum formam deinceps faciendas, & excipiendas respectivè, præterquam in casu necessitatis in mortis articulo, nullas fore, irritas, & invalidas.*

1229 Ista ergò sunt declarationes Innocent. XII. in præsentì Decreto: quibus resistere, vt §. 1. dixi, non possumus. Quas declarationes, advertit initio Decreti idem Innocentius, & vt iudico, etiam declarando iam fuisse factas à Summis Pontificibus, Paulo V. Urbano VIII. & Clemente X. & per duas vices in prosecutione suæ declarationis se refert Innocentius ad Decreta, seu Constitutiones horum trium Pontificum, suum Decretum, sive declarationem per eas roborando: primò, per illa verba post primam declarationem, sic: *Et prædictarum Constitutionum Apostolicarum. Secundò, post secundam, vel secundæ partis declarationem, ita: Confessiones autem aliter, & contra earundem presentium, aliarumque Apostolicarum Constitutionum formam deinceps faciendas, & c.*

1230 Et hinc oritur gravis difficultas, an confessiones factæ post Decretum istorum Pontificum, vel cuiuslibet illorum, vt Pauli V. non servatis, quæ in eo declarantur modo dicto de electione per Cruciatæ Bullam Confessarii non approbati in Diœcesi, vbi confessiones excipit, ex confidentia opinionum in dictis Decretis damnatarum, validæ fuerint,

etiam si factæ ante hoc Innocentii XII. Decretum?

Cui difficultati aliquomodo subcumbens P. Ioannes ab Olmo, §. 8. sess. 2. §. 1. num. 5. scrupulosè respondet: quia Confessarios ita post Decreta istorum Pontificum electos per Bullam iurisdictione videtur caruisse: cum illis deficeret præcipua, & substantialis conditio, videlicet, approbatio requisita iuxta has declarationes, vt per Bullam Cruciatæ iurisdictionem in fideles eligentes acquirerent. Sed ego sine formidine validas fore affirmo; & quod Ecclesia Sancta supplevit defectum Confessoriorum: nam id facit, quotiescumque error communis, & titulus in his, quæ iurisdictionis sunt, intervenit. Et ita considerandum est de confessionibus, si fortè fuerint modo dicto factis: nam titulus Bullæ Cruciatæ, & error de probabilitate opinionis, nunc damnatæ, iurisdictionem per ipsam Ecclesiam, ita prævenientem, & decernentem, tribuerunt Confessoribus in eligentes fideles, bona fide, ex privilegio Bullæ Cruciatæ. Et quia talis opinio in re falsa semper fuit, ita Sancta Ecclesia defectum eundem supplevit semper.

1231 Hic notare debes, quod quamvis Regulares gaudent privilegio se confitendi de mortalibus cum simplici Sacerdote, de licentia suorum Prælatorum, vt dixi in Foro conscient. tract. 1. cap. 1. num. 75. & 76. si per Bullam Cruciatæ Confessorem eligant, de-

bet

bet esse approbatus ab Ordinario Episcopo modo dicto; iuxta Suarez, tom. 4. disp. 28. sect. 6. numer. 11. Trullenc in Bullam, lib. 1. §. 7. cap. 1. dub. 10. num. 13. Non tamen reiicio, sed potius amplector opinionem contrariam, infra referendam §. 4. num. 1259. præcedentem tamen opinionem probabilem iudico.

1232 Dixi, ab Ordinario Episcopo, ex prima opinione, quia non capio, quod Pater Olmo sentit §. 5. num. 69. intelligens simul per *Ordinarium* Prælatum Regularem. Nam, vel sentit approbationem tantum Prælati Regularis sufficere, & hoc ille non admittit, vt videtur in ipso; vel iudicat (vt de eo existimo) quod simul cum approbatione Ordinarii Episcopi, habere etiam debeat approbationem Prælati Regularis, & hoc ego non admitto: quia nihil aliud desideratur, vt vtatur Regularis Bulla Sanctæ Cruciatæ pro Sacramento Pœnitentiæ, quàm quod de licentia sui Prælati Superioris, vt Generalis, vel Provincialis, eam habeat: nam eo ipso expeditam facit facultatem Bullæ, tam respectu ipsius subditi, vt approbatum ab Episcopo Confessorem eligat, quàm respectu Confessarii, vt illum absolvat. Quæ doctrina securissima mihi est.

Consequentè ad hoc est falsum, quod affirmat dictus Olmo, num. 71. & hoc suo supposito, nempe, damnari per hoc Decretum Innocentii XII. opinionem asserentem, posse Regulares sua li-

bertate, id est, absque Prælati licentia, vt Bulla Cruciatæ pro casibus reservatis: non itaque damnata est, vt de ea §. 5. num. 1278. redeunte sermone, dicam: talem tamen opinionem non admitto; & ad summum tenuæ probabilitatis iudico.

§. III.

QUID PER HOC DECRETUM damnat Innocentius XII.

1233 **E**X prædicta declaratione, sequitur damnatio, vel vt in idem reddit, alia declaratio infertur, damnando: etenim declarando sequentem opinionem, vt falsam, & in praxi perniciosam, eam damnat. Ad eam ergò, vel eas deveniendø.

Dico 1. damnari ad minus implicite per hoc Innocentii Decretum, omnes opiniones, quæ affirmabant, quod approbatus cum limitationibus eligi poterat per Bullam Cruciatæ in ea Diœcesi, absque limitatione (dummodò limitatio non fuisset ex defectu scientiæ, & morum; de quibus præcipuè approbatio est.) Ratio est: nam respectu rei limitatæ, sive ad viros, sive ad loca, sive ad talem hominum statum, seu qualitatem, vt solum pro rusticis est approbatio, non pro exclusis in hac limitatione; sed absque privilegio Bullæ, non potest sic limitatè approbatus excipere valide confessiones aliarum personarum, quæ in limitatione excluduntur,

ex defectu approbationis: ergo qua, quæro, facultate ex Bulla id valebit? Cum Decretum Innocentii declaret: *Bullam Cruciatæ Sanctæ* (verba sunt Decreti) *nihil novi iuris induxisse, nullumque privilegium continere quoad approbationem Confessariorum, contra formam eiusdem Concilii Tridentini.* Quam igitur impugnationem sustinebit tam manifesta circa hoc Summi Pastoris declaratio?

1234 Ex qua prima declaratione, damnantur, ad minus implicitè, sequentes opiniones. Prima est Enriquez, lib. 3. de poenitent. cap. 6. num. 8. & Ledesm. de poenitent. cap. 13. concl. 1. dub. 8. & aliorum asserentium, posse à foeminis eligi per Bullam approbatum tantum pro viris, etiamsi ex defectu ætatis. Ratio est: quia iste pro mulieribus non est approbatus: nam licet pius, prudens, & doctus sit, semper adest præsumptio periculi ex iuvenili ætate: & raro invenitur, qui talibus dotibus se iudicet carere: unde iustissimè, & verè iste pro mulieribus non est approbatus; & nos debemus in hoc submitti praxi, & iudicio Ordinariorum. Quomodo ergo foemina per Bullam istum eligere valebit, si pro ipsa approbatus verè non est? Et absque Bulla non potest eum eligere, ut supponitur; & Bulla ex declaratione ista approbationem ab Ordinario supponit, ut per illam Confessor eligatur; vide Suarez, disput. 28. de poenitent. sect. 7. & Lugonem de poenitent. disp.

21. sect. 3. num. 57. & Trullenc in Bull. lib. 1. §. 7. dub. 2. numer. 16.

1235 Secunda opinio, quæ hic damnatur, est Fernandez in exam. Theolog. Moral. part. 3. cap. 9. §. 8. & Leand. de poenitent. disp. 11. quæst. 69. & aliorum, qui affirmant, quod approbatus pro vno tantum oppido, potest per Bullam à personis aliorum oppidorum eligi.

Distinguendum tamen hic est: Nam si approbatus pro vno rusticorum oppidulo, ideò est, quia caret sufficienti scientia pro aliis populis, ubi contractus, & comertia vigent; existimo, posse eligi per Bullam à similibus personis, sicut pro illo oppidulo approbatus est, non ab aliis, qui maiori indigent in Ministro intelligentia; in super, & à viris piis, sana conscientia pollentibus similiter eligi potest. Hoc tamen intelligitur in illa solum Dioecesi, ubi talem limitatam approbationem obtinuit; in hac enim, non in alia, approbationem habet, ad minus probabilem, pro eo genere personarum, etsi iurisdictionem, tantum in oves illius oppiduli, pro quo directus est; sed cum Bulla iurisdictionem tribuat approbato in ea Dioecesi, inde est, quod si in ea pro talibus personis est approbatus, in illa ab omnibus illius rustici personis eligi per Bullam Cruciatæ potest. Quod amplius iam iam explicabitur; videatur Lugo de poenit. sect. 1. & Trullenc in Bull. lib. 1. §. 7. c. 1. dub. 2. n. 5.

Ille

1236 Ille autem, qui absolute, & simpliciter fuit approbatus, id est, cum absoluta, & sufficienti scientia, rectitudine morum, ætateque completa, cum limitata tamen iurisdictione, aut quia à foraneo tantum Vicario pro aliquo limitato Episcopatus territorio, ut pro Matrito, & eius termino, Præfecto; aut quia Episcopus noluit ad omnem Dioecesim tribuere illi delegationem; potest tamen sic approbatus in tota Dioecesi eligi per Cruciatæ Bullam, quia iste in illa absolute approbatus est, ratio huius: Nam etsi absque privilegio Bullæ Cruciatæ, non possit in toto Toletano territorio Poenitentia Sacramentum administrare, hoc non provenit ex defectu approbationis, quæ ut supponimus, absoluta fuit, sed aut ex limitatione iurisdictionis, in licentias tribuente, aut ex voluntate illas dantis, ad omnem suam Dioecesim extendere nolentis: accedente tamen Bullæ privilegio, in tota Dioecesi Sacramentum Poenitentia fidelibus illam habentibus administrare potest; quia in illa approbatus est: & Papa per Bullam iurisdictionem illi ibi approbato tribuit; ita Enriquez, lib. 3. de poenitent. cap. 6. num. 8. Trullenc in Bull. lib. 1. §. 7. cap. 1. dub. 3. num. 6.

1237 Tertia opinio hic damnata est, quæ asserit, quod approbatus pro tempore limitato, v. g. pro tribus tantum annis, poterat etiam transacto tempore, eligi per Bullam Cruciatæ. Ratio

damnationis est: nam ille sic approbatus pro eo tempore est, ut eo transcurso, verè non est ab Episcopo approbatus; quia prudenter iudicant D. D. Episcopi, quod per spatium trium annorum paulatim deficiet in sufficientia scientia, & in rectitudine morum, qui nunc in utroque probatus est. Et sufficit præsumptio huius periculi, ut illi pro eo tempore limitetur approbatio, usque dum per novam probationem, novum de eo iudicium formetur, & novam, si sufficiens inveniatur, approbationem accipiat: nam ut alibi sæpius dixi, approbatio pro Ministro poenitentia est iudicium, quod Ordinarius format, & exterius per publicum testimonium manifestat, de eo, quod iste sufficiens est in scientia, & moribus pro ministerio huius Sacramenti Poenitentia; cum ergo, ut communiter ita recipitur, Ordinarius iudicet, & prudenter ex hominum, ut in plurimum, negligentia, & præcipue illorum, qui in seculo degunt, periculum in deficiendo in his, quæ nunc cum sufficientia reperit, quis dubitet esse iudicium rectum, quod supra probatos, & examinatos facit, adesse hoc periculum deficiendi; & hanc timens deficientiam, limitet approbationem ad tempus iuxta maius, vel minus periculum, quod in probatos agnoscit, aut recelat? Vide Trullenc in Bull. lib. 1. §. 7. cap. 1. dub. 7. num. 3.

1238 Et licet Regularibus de-

tur approbatio absque temporis li-

mitatione; idè est, quia præsumit Papa, qui ita fieri vult, quod Religio curam habet examinandi ad tempus Ministros omnes huius Sacramenti, de sufficientia in scientia, & rectitudine morum; vt in nostra sit de triennio in triennio, per P. Provinciam, Priorem Conuentus, & alium seniore: secundo anno suæ visitationis, ita disponitur in 2. part. Constit. nostr. cap. 7. num. 2.

Omnes istæ opiniones manent damnatæ, ad minus, vt iam tetigi, implicite in illa huius Decreti clausula, nimirum: *Tenore presentium decernimus, & declaramus Bullam Cruciatæ Sanctæ nihil novi iuris induxisse, nullumque privilegium continere quoad approbationem Confessoriorum, & c.*

1239 Dico 2. quod præcipue, & expressè damnatur in hoc Innocentii Decreto, opinio asserens, quod approbatus ab Ordinario in vna Diocesi, eligi per Bullam Cruciatæ poterat in qualibet, id est, vbique terrarum, si ad quamlibet terrarum partem, vel Dioceses transferantur habentes Bullam, seu sumentes eam legitime, pro anno suæ publicationis; quamvis in nulla alia esset approbatus; quam opinionem sustinuit Enriq. lib. 3. de poenitent. cap. 6. numer. 7. vbi plures refert Doctores; item Ledesm. in Summ. tract. de poenitent. cap. 13. conc. 1. dub. 7. Suarez de poenitent. disput. 28. sect. 7. num. 7. & 10. & plures alii, quos refert Trullenc in Bull. lib. 1. §. 7. cap. 1. dub. 2. num. 7.

Itaque declarat Papa; vt §. anteced. dixi, quod Confessor approbatus in vna Diocesi, non potest per Bullam in alia, vbi approbatus non est, eligi; etiamsi poenitentes, qui per Bullam eligunt, subditi sint illorum Ordinarios, qui Confessarios approbassent. Et Confessiones sic factas, id est, à Confessario electo per Bullam, sed non approbato in territorio, vbi eligitur, & confessiones excipit, nullas, irritas, & invalidas facit. Et prædictam opinionem damnat, vt falsam, temerariam, scandalosam, & in praxi perniciosam.

1240 Dico 3. quod hic manet, etiam damnata opinio affirmans pro Regularibus, quod sufficiebat, vt semel approbati fuissent, vt vbique terrarum per Bullam eligerentur; quod erat commune, vt testificat Silveira, tom. opusculorum, opusc. 2. resol. 23. quæst. 14. num. 73. fundamentum huius opinionis erant verba Bullæ Plumbeæ, & Latine, scilicet: *Et quoad Regulares semel tantum approbati fuerint.* Hoc itaque per hoc Decretum Innocent. XII. damnatum expressè manet; quia in eo Pontifex Regulares expressat in sua declaratione illis verbis: *Vt Confessarii, tam Seculares, quam Regulares, quicumque illi sint.*

1241 Inquires nunc: Vtrum in hoc Decreto maneat damnata illa opinio communis contra communem, quæ affirmat, quod Regularis ab vno Episcopo approbatus, potest in aliis, vel omnibus

Dioc-

Diocesis, Sæcularium Confessiones audire, sine nova illius, vbi eligitur approbatione? Quam videre potest in Curs. Moral. tom. 4. tractat. 18. cap. 4. punct. 2. §. 4. num. 75. & 76. & ex hac opinione ortum habuit illud proloquium: *Regularis semel approbatus, vbique approbatus.*

Respondeo manere dictam opinionem damnatam, tam ex hoc Innocentii XII. quam ex Clementis X. Decreto; vt ego in Foro conscient. tract. 1. cap. 1. §. 5. num. 45. & 47. iam adverti, & breviter declaravi; ibi namque posui verba Clementis X. ex suo Decreto, expedito Romæ, die 19. Iunii, anno 1670. quod incipit: *Superna magni, & c.* quod affert Silveira, tom. opusculorum, opuscul. 2. resol. 23. quæst. 16. num. 93. dicit ergo Pontifex, de Regularibus loquendo, in hac forma: *Adhuc Religiosos ab Episcopo ad Confessiones Sæcularium in sua Diocesi audiendas approbatos, non posse in alia Diocesi, eas absque Episcopi Diocesani approbatione audire, quamvis poenitentes subditi sint, eius Episcopi, à quo ipsi Religiosi iam fuerant approbati.* Cui Decreto resistere non possumus, nec dicendo: hanc fuisse decisionem pro aliquo Regno, Provincia, aut Diocesi; sicut de Breui Innocentii X. quod incipit: *Deum sicut accepimus,* & hanc eandem, quæ Clementis X. ordinationem, seu declarationem, circa Regulares continet; & tamen plurimi non admittunt, dicentes

illud Decretum continere tantum decisionem inter Episcopum Angelopolitanum D D. Ioannem de Palafox, & Patres Societatis; & cum sit quid odiosum, non est extendendum ad omnes Dioceses, quod pro illa decisum est; sic explicabat Curs. Moral. tom. 4. tractat. 18. cap. 4. punct. 2. §. 4. num. 28. Admitto tanti Authoris solutionem, quamvis Diaa. 10. part. tract. 14. & 4. misc. resol. 23. & alii convicti verbis Decreti Innocent. X. adhæserunt sententiæ neganti. Hoc inquam de Clementis X. decreto, non est sustinendum, cum pro omnium Regularium, vbique degentium directione expeditum sit. Nec aliud commune valet effugium, plura Apostolica decreta (nescio, an protervitatis nostræ malitia) tangens, & aliqua, etsi non omnia, infringens, nimirum, Decretum hoc Clementis X. receptum non esse. Non inquam valet, nam licet pro aliis, vel aliquo in eo contento, supplicatio ad Sedem Apostolicam intervenerit, sit, vel non sit, quoad hanc tamen partem, hic positam, ita receptum est, vt in Toletana Diocesi dentur licentiæ, pro Confessariis Regularibus, in illa approbatis, posita clausula, vt observetur Decretum Clementis X. Et quomodo probare valent in hoc puncto, non esse receptum qui nituntur hoc asserere? Indagare namque possunt in tam secretissimo foro, in praxi adhuc esse contrariam opinionem? Iudico, quod nec ipsi, qui eam ostendunt,

sc-